

ת"פ 40383/08/14 - מדינת ישראל נגד א ע

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 40383-08-14 מדינת ישראל נ' ע

3 מאי 2016

בפני כבוד השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ע

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עמיחי רוזה

הנאשם - הובא - וע"י ב"כ עו"ד אבי כהן

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ותקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי המפורט באישום הראשון, בעת הרלוונטית לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים שלושה חודשים והתגוררו בט, כשהמתלוננת בשבוע ה-11 להריונה.

ביום **20.8.14** בבית ביקש הנאשם לקיים יחסי מין עם המתלוננת ומשזו סירבה - התפתח ויכוח בין השניים.

בנסיבות אלה, סטר הנאשם למתלוננת, הכה אותה בראשה באגרופיו, ודחף אותה בגבה.

בשל כך נטלה המתלוננת סכין מהמטבח, הצמידה לבטנה ואמרה כי תתאבד אם לא יפסיק להכותה, וכן השליכה לעברו בקבוק בושם.

בהמשך לאמור, ברחו המתלוננת מהבית לרחוב, כשהנאשם רודף אחריה, וכשהשיג אותה - דחף אותה בגבה כך שנפלה על האספלט, תפס בשערה וגרר אותה למרחק של כ-10 מטרים על האספלט עד שמכנסיה נקרעו.

לאחר שביקשה שיחדל ממעשיו - בעט בה הנאשם בתגובה בבטנה ובגבה, סטר לה והכה אותה באגרופיו ושוב

משך בשיערה, וחדל ממעשיו רק בעקבות התערבותם של עוברי אורח.

כתוצאה ממעשיו, נגרמו למתלוננת חבלות בראשה וברגליה, שפשופים באזור הישבן, והיא אושפזה בבית חולים "מאיר".

למחרת אשפוזה, אובחן כי העובר שברחמה ללא דופק, ייתכן משנית לחבלה, ובוצעה גרידה.

על פי המפורט באישום השני, ביום **28.7.14** בבית העיר הנאשם למתלוננת על כך שלבשה חולצה חשופה, ובין השניים התפתח ויכוח.

בנסיבות אלה, הכה הנאשם את המתלוננת בראשה באמצעות אגרופיו ומשך בשערה.

2. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם במיוחס לו באישום הראשון, למעט חלק מהמפורט בסעי' 3 לעובדות - כי בעט בבטנה של המתלוננת ובגבה, שסטר לה והכה אותה באגרופיו ומשך בשנית בשערה.

כמו כן הנאשם הודה באישום השני.

3. בנסיבות אלה, העידה המתלוננת בלבד (עמ' 19-3 לפרוטוקול), מבלי שנשמעו עדי תביעה ו/או עדי הגנה נוספים, ובכלל זה - ביקש הנאשם שלא להעיד בבית המשפט.

כמו כן מוצגים **ת/1-12** הוגשו בהסכמה.

4. דין ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול הראיות בתיק, מצאתי כי בנסיבות אלה עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר.

מהתשתית הראייתית עולה כי למרות היותם של המתלוננת והנאשם נשואים טריים כשלושה חודשים בלבד בעת הרלוונטית לכתב האישום, נהג בה הנאשם באלימות פיזית באופן תכוף.

עובדה זו עולה לא רק מהודאת הנאשם בחלקו הארי של כתב האישום, ומעדותה של המתלוננת במשטרה, אלא אף מראיות חיצוניות כדלקמן:

א. עדויות בני משפחותיהם - דוגמת עדות אמו של הנאשם לפיה בחודש שקדם לאירוע נשוא האישום הראשון, היו יחסיהם של הנאשם והמתלוננת לא טובים (**ת/8** ש' 4), תארה כי היותה עדה לאירוע נשוא האישום השני בו נהג הנאשם באלימות כלפי המתלוננת (**ת/8** ש' 23-24, ש' 34), ודברי אחי המתלוננת לפיהם בני המשפחה ידעו שהנאשם מכה אותה (**ת/10**).

ב. המסמכים הרפואיים של המתלוננת- מהם עולה כי המתלוננת דיווחה על אלימות תדירה מצד הנאשם כלפיה, ותיעוד סימני החבלות על גופה.

ג. הגורמים המקצועיים המטפלים המתלוננת בבי"ח- העובדות הסוציאליות של בי"ח "מאיר" והגורם שהזעיק את המשטרה במוקד 100, מהם עולים תיאוריה של המתלוננת את האלימות כלפיה, התרשמותם ממצבה הנפשי והפיזי, ותיאורם את חבלותיה הגופניות והלחץ המופעל עליה מצד בני משפחה לבל תתלונן.

בכל הנוגע **לאישום הראשון**, מודה הנאשם ברישא האירוע המתואר, לפיו בעת שהיו בביתם, על רקע ויכוח ביניהם- סטר לה הנאשם, הכה בראשה באגרופים ודחף אותה בגבה. בהמשך, ולאחר שאימה כי תפגע בעצמה כמפורט בסע' 2 - ברחה המתלוננת לרחוב והנאשם שרדף אחריה - השיגה, דחף אותה בגבה עד שנפלה על האספלט, תפס בשערה וגרר אותה למרחק של כ-10 מטרים על האספלט.

אליבא גרסת הנאשם, הגם שהכה את המתלוננת כאמור לעיל, **כופר** בכך שבהיותם ברחוב - מכנסיה נקרעו - שהיא ביקשה שיחדול ממעשיו - והוא בתגובה הכה **בבטנה ובגבה** של המתלוננת, שסטר לה והכה אותה באמצעות **אגרופים** ומשך שוב **בשערה** (סיפא סעיף 3).

גרסתה של **המתלוננת** הובאה הן בבימ"ש, והן במשטרה - באמצעות דו"ח פעולה, תיעוד רפואי, ועימות עם הנאשם.

בבימ"ש העידה המתלוננת כי הנאשם נהג בה באלימות, פעם אחר פעם, לא הרשה לה ללכת לעבוד ואפילו לא ללכת להוריה (פרו' עמ' 6 ש' 1-2 ; עמ' 17).

בעדותה תארה המתלוננת כי באירוע נשוא **האישום הראשון**, בעת שלא חשה בטוב, ביקש הנאשם לשכב עמה (פרו' עמ' 9 ש' 1-8). כשסירבה ורצתה לנוח - החל הנאשם להכות אותה בבית, בהיותה במיטה, נתן לה בוקסים סטירות בראש, ודפק את ראשה בקיר בעודה צועקת ובוכה (פרו' עמ' 4).

בתגובה להתנהגותו האלימה- הביאה סכין מהמטבח, החזיקה במקביל לגופה, ואימה עליו כי אם ימשיך להכות- תתאבד, וכן זרקת בקבוק בושם על המראה, אולם לא על הנאשם (פרו' עמ' 4, עמ' 9).

בשלב מסוים, כשפתח הנאשם את דלת הבית, שהייתה נעולה כל העת (פרו' עמ' 9)- יצאה כדי ללכת להוריה, וכשהייתה במרחק של כ-50 מטרים מהבית, שמה לב כי הוא רודף אחריה, השיג אותה, דחף אותה על אספלט הרחוב וסחב אותה מהשערות מרחק של כ-10-20 מטרים על האספלט, נתן לה בוקסים בראש, ובעט בה בגבה ובבטנה, בעודה חצי ערומה בכביש, וקהל אנשים מסביבם (פרו' עמ' 4), דחף אותה לאספלט, סחב אותה משערות ראשה כ-20 מטרים ונתן לה בוקסים (פרו' עמ' 10, עמ' 11).

בדו"ח הפעולה של **רס"ל אנה דרוקין**, שהגיעה לבי"ח "מאיר" בו אושפזה המתלוננת לאחר האירוע נשוא

האישום הראשון, דיווחה המתלוננת על אלימות חוזרת ונשנית מצד הנאשם כלפיה, גם בודעו כי היא בהיריון, תארה כי הנאשם החל לצעוק ולהרביץ לה בבית, ובתגובה- היא הצמידה סכין לגופה ואיימה כי תפגע בעצמה אם ימשיך להכותה (**ת/12** עמ' 1).

עוד תארה המתלוננת כי בהמשך לאמור- תפס הנאשם בשערות ראשה וגרר אותה על הרצפה לאורך כ-10 מטרים ברחוב, כשגופה משתפשף על הארץ, ונתן לה אגרופים בפנים וברגליים (**ת/12** עמ' 1).

באופן דומה הטיחה המתלוננת בנאשם בעימות ביניהם במשטרה כי הכה אותה (**ת/11** ש' 6-2), תקף אותה בהיותם ברחוב, הכה אותה ברגליה, בגב ובבטן בהיותה על הכביש, וסחב אותה משערות ראשה (**ת/11** ש' 8, ש' 16-17, ש' 36).

בנסיבות אלה, אף משטען הנאשם כי המתלוננת "חשבה שנתן לה מכות" הואיל וכשרצה בכביש הוא תפס אותה והיא נפלה כתוצאה מכך על הרצפה והוא הרים אותה- עמדה המתלוננת על כך שנפלה כיוון שדחף אותה (**ת/11** ש' 10-11, ש' 13-14), כפי שהכחישה במפורש גם בבימ"ש (פרו' עמ' 10).

גרסתה זו של המתלוננת מופיעה אף במכתב הקבלה שלה בבי"ח ביום האירוע בו דיווחה על אלימות קבועה מצד הנאשם, וכי ביום האירוע הכה אותה בראשה וגרר אותה במעלה הרחוב (**ת/1**), וכן ממכתבי העובדות הסוציאליות של בית חולים "מאיר" מהם עולה אלימות תכופה מצד הנאשם כלפיה.

מדיווחה של העו"ס **דרורה מיץ**, עולה כי המתלוננת סיפרה לה ביום **20.8.14** בסמוך לאחר האירוע ותוך שהיא רועדת במיטת בית החולים, שהוכתה ע"י הנאשם פעמים רבות מאז נישאו, ובשל כך אף חזרה לבית אימה.

בנוסף, סיפרה לה המתלוננת כי באירוע במועד האמור גרר אותה הנאשם משערות ראשה ברחוב לעיני העוברים ושבים עד שאחד מהם הפריד ביניהם (**ת/2**), וכי הוא הכה בבטנה ובראש ויש לה סימני חבלה בעיקר באזור הישבן.

יצוין כי במהלך עדותה מעל דוכן העדים ניכר כי מצבה הנפשי של המתלוננת הינו קשה, ומצוקתה הייתה גלויה לעין מקום בו בכתה מספר פעמים במהלך עדותה, בעיקר כשתיארה את התנהגותו האלימה של הנאשם כלפיה במהלך האירוע נשוא האישום הראשון (פרו' עמ' 4, עמ' 6, עמ' 8).

ממכתבה של עו"ס **אורית וורשבסקי**, מיום **18.8.14** (יומיים קודם לכן), שגם בו הגיעה המתלוננת למיון בית החולים, עולה כי גם התלוננה על אלימות מצד הנאשם (**ת/2**).

המתלוננת סיפרה לה כי החליטה על הפסקת היריון, בניגוד לדעת בני משפחתה, בשל יחסיה המעורערים והעכורים עם הנאשם, שכשבוע קודם לכן עברה וועדה להפסקת היריון, ואמורה הייתה לעבור גרידה באותו יום (**ת/2**, עמ' 2).

המתלוננת דיווחה לה כי מאז שנישאו - הם רבים ללא הרף, והיא סובלת מגילויי אלימות פיזית, רגשית, ומילולית מצד הנאשם (שם, שם).

מגרסת הנאשם במשטרה עולה כי באירוע ביום **20.8.14**, בשל אי הבנה לאחר שנגע בבטנה של המתלוננת ואמר לה כי בטנה גדלה ואמר לעובר "בוא לאבא", סברה המתלוננת בטעות כי הוא מבקש לשכב איתה, החלה לצעוק שיוריד את הידיים, הביאה סכין מהמטבח ואיימה שתתאבד (**ת/6** ש' 2-4, ש' 24, ש' 26).

לאחר שניסה הנאשם להרגיעה והוציא את הסכין מידיה, זרקה המתלוננת את הסכין על רגלו של הנאשם, וכן לקחה בקבוק בושם וזרקה אותו על ראיו, שנשבר (**ת/6** ש' 4-5, ש' 7-9).

בחקירתו טען הנאשם כי הבקבוק פגע בבטנו ואף הראה לחוקר שריטות קלות בצד ימין של בטנו, באורך 5 ס"מ (**ת/6** ש' 5-6), וכן הסכין פגע ברגלו והראה לחוקר תחבושת סביב בוחן ימין ברגלו (**ת/6** ש' 7-9).

הנאשם חזר על טענות אלה אף בעימות עם המתלוננת, לפיהן בהיותם בבית- תפסה סכין ורצתה להרוג את עצמה (**ת/11** ש' 10-11) ולאחר מכן זרקה עליו את הסכין ופגעה ברגלו (**ת/11** ש' 11-12).

אליבא הנאשם, בנסיבות אלה, המתלוננת דחפה אותו וברחה מהבית לכביש, נפלה והתעלפה הוא הרים אותה אך היא התנגדה ולא רצתה לחזור לבית (**ת/6** ש' 10-11, ש' 12-13). המתלוננת עמדה, הוא משך אותה, ובתגובה- היא התיישבה על הרצפה (**ת/6** ש' 33-34).

בשלב זה מתאר הנאשם כי המתלוננת עלתה לרכב עם מישהי, שאינו מכיר, והוא תפס אותה חזק בידיים וגרר אותה לכיוון בית (**ת/6** ש' 12-13, ש' 32-34).

הגם שהנאשם מודה כי שכנים שאינו מכיר הגיעו למקום - אולם הם רק חשבו שהוא מכה אותה כשלמעשה רק משך בידיה כדי להכניסה הביתה (**ת/6** ש' 32).

הנאשם מכחיש, כי בעט לה בגב ובבטן כיוון שלטענתו - לא היה רוצה שתפיל את העובר (**ת/6** ש' 19-20, ש' 30), ובעימות טען כי לא ייתכן שגם גרר את המתלוננת וגם הכה אותה במקביל (**ת/11** ש' 19).

על התנהגות המתלוננת בבית העידה גם אמו של הנאשם, **א ע** (**ת/8** ש' 2), המתארת בהודעתה במשטרה כי המתלוננת לקחה סכין "**ודקרה אותו בבטן**" וכן שברה ראיו וזרקה בקבוק של בושם על הנאשם (**ת/8** ש' 13-14).

למותר לציין כי המתלוננת עצמה מודה בגרסתה כי הצמידה סכין לגופה ואיימה כי תפגע בעצמה אם הנאשם ימשיך להכותה (**ת/12** עמ' 1).

עוד עולה מהודעתה של **א ע** כי הגיעה לביתם של בני הזוג בעת האירוע ביום **20.8.14**, והייתה עדה למתרחש,

בהתאם לעדותו של הנאשם שהעיד כי הזעיק אותה על מנת שתרגיע את המתלוננת (ת/6 ש' 9).

לדבריה, בהגיעה לביתם בצהריים, שמעה את צעקותיה של המתלוננת, וכשדפקה על דלת הבית- המתלוננת לא רצתה לפתוח לה והנאשם אמר לה שהמתלוננת עצבנית ולא יודע מה יש לה (ת/8 ש' 7-9). היא הבינה כי רבו על רקע סירובה של המתלוננת לשכב עמו (שם, ש' 9-10).

בהמשך מתארת העדה כי המתלוננת ברחה לרחוב והיא רצה אחריה ביחד עם הנאשם כדי להחזירה לבית, אולם המתלוננת סירבה והמשיכה לרוץ ברחוב כמו משוגעת (ת/8 ש' 10-12), תוך שהיא נופלת פעמיים ברחוב (ת/8 ש' 12-14).

עוד מתארת כי הנאשם רדף אחרי המתלוננת וניסה להרים אותה מהרצפה, מבית השחי, ולא גרר אותה (ת/8 ש' 20-21), אבל המתלוננת התנגדה, וכשעמדה על רגליה - הפילה את עצמה שוב לרצפה כאילו התעלפה (ת/8 ש' 16-19).

העדה מכחישה כי הנאשם גרר את המתלוננת כ-10 מטר ברחוב, וכי בעט בה בגב בבטן ובראש או משך בשערותיה כנטען (ת/8 ש' 30-32).

דברים אלה מתיישבים אף עם עדותה של **א מ**, אמה של המתלוננת, לפיה סיפרה לה המתלוננת בבי"ח כי היא נפלה על הרצפה והנאשם ניסה להרים אותה מהיד (ת/5 ש' 7).

למעלה מן הצורך יוער כי בכל הנוגע לאירוע נושא **האישום השני** בו הודה הנאשם - הטיחה בו המתלוננת בעימות כי בשל ויכוח בינם אודות חולצה שלבשה שלטענתו הייתה חשופה- לא הרשה לה לצאת מהבית, סחב אותה משערות ראשה והכה אותה באגרופים בראשה (ת/11 ש' 21-23).

יש לציין כי במעמד העימות ובחקירתו במשטרה - הכחיש הנאשם את האמור וטען רק כי דחף אותה לא חזק בידיים תכנס הביתה ולא קרה לה כלום (ת/7 ש' 1-4; ת/11 ש' 25-27; ת/6 ש' 41-42, ש' 44-45), בעוד שבבימ"ש- הודה כאמור בפרטי האישום, בהתאם לגרסת המתלוננת.

אמו של הנאשם שנכחה במקום תומכת בגרסתה של המתלוננת ומעידה כי ראתה שהנאשם תפס את המתלוננת מהחולצה ומשערותיה מאחורה ומשך אותה בחזרה לבית לבל תצא החוצה (ת/8 ש' 26-27, ש' 34), באופן המתיישב עם גרסת המתלוננת בבימ"ש לפיה באירוע צעק עליה הנאשם שתחליף חולצה ודחף אותה אל תוך הבית תוך שהוא מושך בשערותיה, מכה אותה בראש בגב ובסטירות אך לא בבטנה, כל זאת כשאמו נוכחת (פרו' עמ' 5, עמ' 14).

ראשית הודייתו של הנאשם במעשים, עוד טרם הודה בבימ"ש, הייתה בתום העימות עם המתלוננת, או אז בכה הנאשם ואמר "**מצטער על מה שעשיתי**" (ת/11 ש' 38), אך לשאלה החוקר-חזר בו ועמד על גרסתו לפיה לא עשה כלום (ת/11 ש' 39-40, ש' 42).

מחומר הראיות עולה כי לא זו בלבד שלאורך כל עדותו במשטרה, אין בפי הנאשם הסבר סביר המניח את הדעת לכך שהמתלוננת תעליל עליו את הדברים (ת/11 ש' 30-31; ת/6 ש' 52), אלא שמדיווח הגורמים המטפלים במתלוננת בבי"ח "מאיר" בכפר סבא, ממכתב הקבלה למיון בי"ח (ת/1-2), מההודעה למוקד 100 (ת/9), ומדו"ח הפעולה (ת/12) עולה בברור כי המתלוננת סירבה להגיש תלונה במשטרה פעמים רבות, בשל לחץ אדיר שהופעל עליה מצד בני המשפחה המורחבת וחשש לחייה, זאת אף כשהגיעה השוטרת לגבות עדותה בבית החולים (ת/12 עמ' 2 ש' 4-5), וחרף מעורבותן של העובדות הסוציאליות של בית החולים שהתרשמו מלחץ דומה (ת/2).

כך, מההודעה למוקד 100 מבית חולים "מאיר" (ת/9), עולה כי למרות שהמתלוננת פנתה שלוש פעמים בחודש שקדם לכן לבית החולים בגין תלונות על אלימות במשפחה- הרי שנמנעה עד מהגשת תלונה כיוון שבני משפחתה מפחידים אותה, לוחצים עליה להימנע מכך, ובעיקר אמה מונעת זאת ממנה ומתנגדת לכך (ת/9).

אף בדבריה של המתלוננת לעו"ס אורית וורשבסקי-דיווחה כי בני משפחתה המורחבת ובכלל זה הוריה, מודעים לאלימות כלפיה מצד הנאשם, וכי איימו שיפגעו בחייה אם תפיל את העובר ותתגרש מהנאשם (ת/2 עמ' 2).

טענתה זו של המתלוננת מקבלת חיזוק נוכח שיחתו של אחיה ו עם השוטרת רס"ר אושרת וייג, לפיה אישר כי הנאשם הכה את המתלוננת אך מבקשים לעשות ביניהם שלום בית (ת/10).

למותר לציין כי אודות הלחץ הרב שהופעל עליה להשלים עם הנאשם, להימנע מהגשת שתלונה במשטרה ולחילופין- לבטלה לאחר שזו הוגשה, העידה המתלוננת מספר פעמים במהלך עדותה בבית המשפט (פרו' עמ' 6, עמ' 7 ש' 1-3, עמ' 16-17; עמ' 18 ש' 1).

יש לציין כי נוכח האמור, עולה סתירה בגרסת אימה של המתלוננת, אמל מסארווה, המכחישה מכל וכל במשטרה כי היא ובעלה אמרו למתלוננת שלא להתלונן נגד הנאשם (ת/4 ש' 48-50, ש' 52), ותולה דברים אלה בעצבנותה של המתלוננת ובכך שממציאה סיפורים (ת/4 ש' 52).

בהעדר צילומים של חבלות המתלוננת בחומר הראיות, קיים תיעוד של חבלותיה במקבץ מסמכים רפואיים שהוגשו, מעדותם של העדים, כמו גם מהתרשמותה של השוטרת אנה דרוקין שגבתה תלונתה.

בדו"ח הפעולה מתארת רס"ר אנה דרוקין כי רגלה הימנית של המתלוננת הינה משופשפת עד זוב דם באזור העצם שבצד כף הרגל, אזור הישבן כולו משופשף עד זוב דם, ומכנס הטייץ שלבשה- קרוע ומלוכלך מאבק (ת/12 עמ' 2 ש' 1-2).

ממסמכים רפואיים מיום האירוע מבי"ח "מאיר" עולה כי למתלוננת סימני חבלה בגפיים תחתונות, ושפשופים בישבן (ת/1).

אף מעדותה של אמל מסארווה אמה של המתלוננת, עולה כי בהיותה בבית החולים ראתה שפשופים אדומים בישבן וברגלה (ת/5 ש' 20; ת/4 ש' 36-37).

דברים אלה עולים בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת בבימ"ש לפיה נגרמו לה שפשופיכל גופה, ידיה, רגליה ובישבן (פרו' עמ' 5).

את ההסבר לחבלות על גופה, נועצים הנאשם ואמו בנפילתה של המתלוננת מיוזמתה על הרצפה (ת/8 ש' 42; ת/6 ש' 38).

תיאור החבלות הנ"ל אינו תואם את טענתם של הנאשם ואמו, ומתיישב עם גרירה על הקרקע - באופן שמסביר שפשוף של הישבן, גפיים תחתונות ושל קרסול הרגל עד זוב דם, ולא עם נפילה לרצפה. בנוסף, איבוק הטייץ וקריעתו עולים אף הם בקנה אחד עם גרירה מאשר עם נפילה.

יתרה מכך, בחינת מכלול גרסאותיהם של הנאשם ואמו, לא רק לעניין הסברם לחבלות, הותירו בי רושם בלתי מהימן, מגמתי ומיתמם, המנסה למזער את מציאות חייה האלימה של המתלוננת ולצייר את הנאשם כ"קורבן" בנסיבות אלה.

בעדותה של אמנה עזאם ניכר ניסיונה להגן על הנאשם, בהיותו בנה, ולהשחיר את פניה של המתלוננת. באופן זה- שוללת כי יודעת על מקרה בו תקף הנאשם את המתלוננת באלימות, טענה כי הוא אוהב אותה (ת/8 ש' 38), ותולה את השבר ביחסיהם של הנאשם והמתלוננת בכך שהמתלוננת אינה רוצה בנאשם ונגעלת ממנו (ת/8 ש' 6-7).

העדה מכחישה כי הנאשם גרר את המתלוננת אלא הרים אותה כדי להחזירה הביתה, אך היא סירבה והפילה עצמה כאמור לרצפה (ת/8 ש' 20-21), זאת למרות שהנאשם עצמו מודה כי גרר אותה בחזרה לבית (אף בתשובתו לכתב האישום), וכי החבלות כאמור מתיישבות עם טענה זו.

בנוסף, העדה מכנה את המתלוננת "שקרנית" בכל הנוגע להגעתה לבית החולים באופן תכוף במהלך החודש עובר להודעתה במשטרה (ת/8 ש' 40).

עם זאת, כאמור בכל הנוגע לאירוע נשוא האישום השני- מעידה אמנה עזאם אודות התנהגות אלימה מצד הנאשם, ובכלל זה- כי תפס את המתלוננת בחולצה והשערות מאחורה ומשך אותה לבית על מנת שלא תצא (ת/8 ש' 26-27, ש' 34)- גרסה אותה מכחיש הנאשם מכל וכל בחקירתו במשטרה (ת/7 ש' 1-4), אך כאמור - חזר בו והודה בה בבית המשפט.

סתירה נוספת בעדותם של הנאשם ואמו מתגלעת כאשר בעדותה- אמו של הנאשם אינה מזכירה כי המתלוננת

ניסתה לעלות לרכב עם בחורה כלשהי במהלך הימלטותה מהנאשם - בעוד הנאשם מעיד על כך בחקירתו.

זאת ועוד, לניסיון להציג את המתלוננת באור בעייתי מצטרפת אף **אימה של המתלוננת** עצמה, באופן המתיישב עם טענות המתלוננת בדבר לחצם של בני משפחתה כאמור לשלום בית בינה לבין הנאשם.

מעדויות **הנאשם, אמו ואימה של המתלוננת** עולה ניסיון ברור לצייר את המתלוננת כבחורה עצבנית, שקרנית ומעורערת נפשית.

כך, אמה של המתלוננת והנאשם מתארים אותה כעצבנית מאז שנכנסה להיריון (**ת/4** ש' 11; **ת/5** ש' 22; **ת/6** ש' 35-36), הנאשם העיד כי שבועיים עובר לאירוע האישום הראשון המתלוננת ניסתה להתאבד בקפיצה מהחלון (**ת/6** ש' 14) ובאירוע עצמו אימה כי תתאבד עם סכין תוך הצמדת הסכין לבטנה (**ת/6** ש' 35-36) ואימה עליו כי תביא את אחיה שיהרוג אותו (**ת/6** ש' 47-48).

אמה של המתלוננת מעידה כי הנאשם הינו בחור טוב, אליו מתייחסת כמו אל בנה, וכי לא ראתה בינו לבין המתלוננת אלימות (**ת/4** ש' 9-10) או שהרביץ לה אי פעם (**ת/4** ש' 28, ש' 15-16).

בנקודה זו יוער כי אף אמל מסארווה אינה עדה אמינה כלל ועיקר, הואיל והתרשמתי כי בעדותה סתירות רבות מתוך ניסיונה כאמור לגונן על הנאשם, ו"למזער" את נזקי תלונתה של בתה כנגדו.

כך, העדה העידה על מצבה של המתלוננת בסמוך לאחר אירוע נשוא האישום הראשון כשהגיעה לביתה.

מהודעתה הראשונה של אמל עולה כי הנאשם התקשר אליה בעת האירוע ואמר לה שהמתלוננת יצאה צועקת לרחוב וביקש שתבוא לקחת אותה חזרה לבית (**ת/4** ש' 29-30). היא בתגובה - הגיעה למקום אך לא ראתה את המתלוננת, ומברור עם הנאשם אמר לה האחרון כי המתלוננת סירבה לומר לו לאן הולכת, ועל כן חזרה ברכב הביתה (**ת/4** ש' 30-32), שם, התברר, חיכתה לה המתלוננת (**ת/4** ש' 34).

אליבא העדה, המתלוננת סיפרה לה במעמד זה כי הנאשם הכה אותה (**ת/5** ש' 13-16), כי בכתה וחיכתה לה בחצר הבית (**ת/5** ש' 12, ש' 14), וחוזרת ומספרת בפירוש כי המתלוננת סיפרה לה לראשונה ביושבן בחדר בבית (מיד בסמוך לאחר האירוע- וטרם האשפוז) כי הנאשם הכה אותה (**ת/4** ש' 45).

עם זאת, העדה סותרת עצמה כשבראשית הודעתה השנייה מוסרת שלראשונה שמעה כי הנאשם הכה את המתלוננת רק כשהיו בבית החולים (**ת/5** ש' 3, ש' 10; **ת/4** ש' 28), ולא בביתה שלה כפי שהעידה כנ"ל, סתירה אותה מיישבת בכך שלטענתה בהיותם בבית- המתלוננת לא סיפרה לה מדוע, וכיצד הכה אותה (שם, ש' 5, ש' 17-18).

אף לעניין סיבת המכות ונסיבותיהן - סותרת עצמה העדה - כאשר מחד גיסא טוענת שהמתלוננת סיפרה לה שיצאה מהבית, החלה לצעוק מעצבים, וכתוצאה מכך נפלה ולא אמרה שהנאשם הכה אותה, ואילו רק בבי"ח

אמרה לה המתלוננת שהנאשם הכה אותה (ת/4 ש' 39-41), ומאידך מתארת כי כבר כשחיכתה לה המתלוננת בחצר הבית - סיפרה לה כאמור שהנאשם הוא שהכה אותה (ת/5 ש' 16).

סתירה נוספת עולה בגרסתה נוכח עדותה לפיה השכנים המתגוררים ברחוב ביתם של המתלוננת והנאשם סיפרו לה כי המתלוננת נפלה ברחוב והנאשם הגיע לקחתה אך היא החלה לצעוק, לא רצתה לקום וללכת, ולבסוף - קמה על רגליה והלכה מהמקום (ת/4 ש' 24-26, ש' 21-22), באופן שאינו מתיישב עם גרסת הנאשם הנ"ל לפיה אחז בידה וגררה לבית.

בחנית עדותה של אמל מעלה כי זו עושה כל שלאל ידה על מנת להגן על הנאשם, חרף היותה אימה של המתלוננת, באופן המתיישב עם גרסת המתלוננת והגורמים המטפלים בבי"ח כמפורט לעיל, לפיהם בני המשפחה מפעילים עליה מכבש לחצים לבל תתלונן כנגד הנאשם ו/או תתגרש ממנו.

העובדה לפיה אמל מכחישה הפעלת לחץ כאמור בכל תוקף, חרף עדויות ברורות לכך, ותוך שהיא תולה אמירות אלה ב"עצבנות" המתלוננת - רק מחזקת את התחושה האמורה, לפיה היא מגנה את המתלוננת על מנת להגן על הנאשם (ת/4 ש' 48-50, ש' 52).

כך, אמל טוענת כי למתלוננת היו דימומים עובר לאירוע, ועל כן לא הנאשם גרם להפלה (ת/4 ש' 47), מבלי שבמסמכים הרפואיים המציינים דימום - מצביעים על קשר להפלה או על סיכון להריון (ת/3), מתארת את המתלוננת כעצבנית וכמי שמדמינת דברים (ת/4 ש' 53-54) וממציאה סיפורים (ת/4 ש' 52), טענה המוכחשת מכל וכל ע"י המתלוננת (פרו' עמ' 8), כי המתלוננת מעלילה על הנאשם בשל אופייה העצבני (ת/4 ש' 59), את הנאשם מתארת כאדם טוב, מכחישה כל אלימות מצדו בעבר, ומנסה לטעון בתחילה כי המתלוננת לא אמרה שהנאשם הכה אותה אלא נפלה, ורק לאחר מכן אמרה שהוא הכה אותה, כל זאת תוך שהיא סותרת את עצמה כנ"ל (ת/4 ש' 39-41; ת/5 ש' 16).

למול היותם של עדים אלה עדים מגמתיים ומוטים, הותירה בי גרסת המתלוננת רושם אמין ומהימן, מקום בו לצד תוכן עדותה הקוהרנטית - ניכר אף מצבה הנפשי הקשה שהותירו בה האירועים.

יתרה מכך, חלקה הארי של עדותה עולה בקנה אחד עם הודאת הנאשם, ולא מצאתי כי נפל פגם בתוכן עדותה, אף בכל הנוגע לעובדות בהן כופר הנאשם.

מחדלי חקירה

בחנית תיק החקירה דנן מעלה כי אינו חף ממחדלי חקירה שעניינם בעיקר הימנעות מאיתור עדים ומתיעוד חבלות על גופה של המתלוננת.

כך, החבלות על גופה של המתלוננת **לא צולמו** בשום שלב, לא במשטרה ולא בעת אשפוז בבית חולים, **לא**

הוזמנו לחקירה עדים ששמן ופרטיהם נמסרו בהודעות במשטרה, ואשר היו עדים לאירועים בכתב האישום או בסמוך לאחריהם, ובכלל זה- אבי המתלוננת **סייף (ת/4 ש' 61)**, לגביו טענה אמל כי לא נכנס לחדר של המתלוננת ולא שמע את המתלוננת מספרת שהנאשם הכה אותה **(ת/4 ש' 43)** -אולם הדבר כלל לא נבדק עמו, וא אשתו של אחי הנאשם **(ת/6 ש' 50)**.

מחדל חקירה נוסף עולה נוכח עדותה של אמל לפיה כיוון שהמתלוננת לא אמרה לה כיצד הכה אותה הנאשם, פנתה ושאלה **שכנים** המתגוררים ברחוב ביתם של המתלוננת והנאשם מה התרחש באירוע **(ת/4 ש' 21-22)**, כל זאת למרות שלא מכירה אותם, והם סיפרו לה כי היא נפלה ברחוב והנאשם הגיע לקחתה, אך היא החלה לצעוק ולא רצתה לקום וללכת, אז היא קמה על רגליה והלכה מהמקום **(ת/4 ש' 24-26)**.

יש לציין כי פעולות חקירה אלה היו אמורות להתבצע ע"י המשטרה, שלא עשתה כל ניסיון לפנות למי מהשכנים במקום האירוע ולברר את נסיבות האירוע.

מחדל זה זועק לשמיים נוכח העובדה כי הנאשם והמתלוננת עצמם מאזכרים נוכחותם של שכנים ברחוב.

כך, הנאשם מודה כי שכנים שאינו מכיר הגיעו למקום אולם הם רק חשבו שהוא מכה אותה כשלמעשה רק משך בידה כדי להכניסה הביתה **(ת/6 ש' 32)**, ואף המתלוננת תיארה בבימ"ש כי בעת שהכה אותה הנאשם ברחוב- נכחו אנשים רבים מסביב, כ-60-70 אנשים, ואף הגיעו והפרידו ביניהם, ואחת השכנות אף הסיעה אותה ברכבה לבית הוריה, בהתאם לעדות הנאשם (פרו' עמ' 4, עמ' 11), ובכלל זה נכחו במקום **אמו** של הנאשם ואחיו **אחמד** (פרו' עמ' 11) וכן ציינה במיוחד **שתי שכנות** שנכחו במקום (פרו' עמ' 13).

איש מאלה (למעט אמו של הנאשם) לא זומן לעדות, ולא נעשה כל ניסיון לאתר מי מהנוכחים באירוע.

קשר סיבתי למות התינוק

מעדותה של אימה אמל והאישורים הרפואיים עולה כי כעבור יומיים בהם הייתה המתלוננת מאושפזת בבי"ח לאחר הכאתה ע"י הנאשם, לא נמצא דופק לעובר **(ת/4 ש' 18-19)**.

מעדותה של המתלוננת בבימ"ש עולה כי החל מראשית הריונה לא חשה בטוב, נהגה ללכת לבית חולים לעיתים תכופות, וכי במהלך חודשי ההיריון הנאשם הכה אותה באופן תדיר והיו לה דימומים (פרו' עמ' 3).

מיד לאחר האירוע נשוא האישום הראשון נסעה לבית הוריה ומשם- למרכז רפואי בטייבה ולמיון בבית חולים "מאיר" בכפר סבא (פרו' עמ' 4), שם גילתה כי אין דופק לעובר בעטיון של המכות שהכה אותה הנאשם (פרו' עמ' 5 ש' 1).

ממכתבי שחרור ממיון נשים של המתלוננת ביום 9.7.14 מצוין כי פנתה למיון בשבוע חמישי עם דימום נרתיקי -

הפרשה דמית קלה וכאבי בטן תחתונה קלים, וכי אין עדות לדימום חריג והיא אף שוחררה מביה"ח (ת/3). כמו כן ביום 18.8.14 פנתה בשבוע 12 להריונה בגין כאבים בבטן תחתונה, כשבשלב זה כבר עברה ועדה להפסקת היריון, והתעתדה לעבור גרידה (ת/2).

ממכתב שחרור של המתלוננת מבי"ח מיום 22.8.14, כיומיים לאחר האירוע, עולה כי למחרת אשפוז של המתלוננת (ביום 21.8.14) נצפה בסונר העובר כשהוא ללא דופק, וכי ייתכן כי הדבר משני לחבלות שנחבלה (ת/3), ועברה גרידה.

בעדותה קושרת המתלוננת בין המריבות בינה לבין הנאשם לאשפוזים והדימומים שחוותה בתקופת הריונה, עד שלבסוף אושפזה במשך מספר ימים לאחר אירוע נשוא האישום הראשון, בעטיו מת העובר והיא עברה גרידה (פרו' עמ' 5, עמ' 7, עמ' 8 ש' 1).

עם זאת, אמל טוענת כי ההפלה לא ארעה בגלל מעשיו של הנאשם, כיוון שהיו למתלוננת דימומים קודם לכן כאמור (ת/4 ש' 47).

לעניין זה יוער כי בחקירה אמל לא נשאלת בהרחבה לעניין זה, והמסמכים הרפואיים המעידים על דימומים- עובר ליום 20.8.14 אינם קושרים אותם ככאלה המהווים סיכון להיריון ו/או מצריכים את הפסקתו.

אף במסמך הרפואי המתעד את הליך הגרידה מצוין כי עובדת היותו של העובר ללא דופק- תיתכן כמשנית לחבלה שעברה (ת/3).

יש לציין כי במכתב הקבלה לבי"ח "מאיר" מסרה המתלוננת כי הנאשם הכה אותה בראשה וגרר אותה במעלה הרחוב (ת/1), מבלי לאזכר כלל מכות בבטנה- שהינן קריטיות מקום בו מצויה בשבוע 12 להריונה, לא כל שכן מקום בו הופנתה למיון לצורך בדיקת תקינות ההיריון, למרות שמדו"ח מד"א -כ-4 שעות קודם לכן- עולה כי דיווחה על חבטה בבטן וכאבי בטן (ת/3).

בנוסף, ממסמכי האשפוז מיום האירוע עולה כי אין כל סימני חבלה בבטן או רגישות (ת/1).

למרות שמדו"ח מד"א עולה כי יש לה סימני חבלה - שפשופים קלים בגב ובגפיים תחתונות (ת/3), למרות שמתארת למד"א כי הנאשם הכה אותה בראשה, בעט בגבה, גרר אותה על הרצפה ברחוב - לא נמצאו סימני חבלה בגב, אך סימני שפשוף שטחיים בקרסול ימין.

ממכתבה של עו"ס אורית וורשבסקי, מיום 18.8.14 המתלוננת סיפרה לה כי החליטה על הפסקת היריון, בניגוד לדעת בני משפחתה, בשל יחסיה המעורערים והעכורים עם הנאשם, שכשבוע קודם לכן עברה וועדה להפסקת היריון ואמורה הייתה לעבור גרידה באותו יום (ת/2, עמ' 2).

יוער כי אינדיקציות נוספות לרצונה של המתלוננת להפיל את העובר עובר לאירוע, עולה מעדותה של אמה, א,

לפיהם אמרה זאת לדודה הפסיכולוג במסגרת שיחה ביניהם (ת/4 ש' 13-14), וכן ממכתב הקבלה של המתלוננת למיון נשים בבי"ח "מאיר" ממנו עולה כי דיווחה על כך שאינה מעוניינת בהיריון (ת/1).

בעדותה בבימ"ש מתארת המתלוננת כי בתחילה רצתה את ההיריון אולם בשל התנהגותו האלימה של הנאשם חזרה בה, ורצתה לבצע הפלה (פרו' עמ' 15), כמו גם העובדה כי לא רצתה לגדל תינוק לבדה (פרו' עמ' 14).

הנאשם מכחיש כי גרר אותה על האספלט, וכן מכחיש כי בעט לה בגב ובבטן כיוון שלא רצה שתפיל את העובר (ת/6 ש' 19-20, ש' 30).

יש לציין כי בעת חקירתו במשטרה - הנאשם אומר כי רוצה את התינוק לאחר שתלד אותו ובוכה (ת/6 ש' 56-57).

בנסיבות אלה, לא הוכח בפניי ברמה הנדרשת בפלילים קשר סיבתי בין חבלות המתלוננת - למותו של העובר. הגם שעובדות האישום הראשון הוכחו מעל לכל ספק סביר - ובכלל זה הכאתה של המתלוננת בבטנה, הרי שלא הונחה בפניי תשתית עובדתית הקושרת את מעשי הנאשם למות העובר.

5. לאור האמור, הריני מרשיעה את הנאשם בכל עובדות כתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ו, 03 מאי 2016, במעמד הנוכחים.